

Elia – Nummer ett

Den Förste och den Siste

Jeff Pippenger

2023-07-31

Gamla testamentets avslutande utsaga framlägger ett löfte om att profeten Elia skall träda fram med ett budskap före Herrens stora och fruktansvärda dag.

Se, jag skall sända er profeten Elia, innan Herrens stora och fruktansvärda dag kommer. Och han skall vända fädernas hjärta till barnen och barnens hjärta till deras fäder, så att jag inte kommer och slår landet med förbannelse. Malaki 4:5, 6.

Bibeln är tydlig med att ”Herrens stora och fruktansvärda dag”, eller den ”förbannelse” varmed Gud slår ”jorden”, också symboliskt framställs som ”de sju sista plågorna” eller ”Guds vrede” i Uppenbarelseboken. Uppenbarelsebokens femtonde kapitel introducerar den profetiska scen som leder fram till utgjutandet av de stora och fruktansvärda sju sista plågorna i kapitel sexton.

Och jag såg ett annat tecken i himlen, stort och underbart: sju änglar med de sju sista plågorna; ty i dem fullbordas Guds vrede.

Och jag såg såsom ett hav av glas, blandat med eld; och dem som hade vunnit seger över vilddjuret och över dess bild och över dess märke och över talet för dess namn stå på glashavet, med Guds harpor i sina händer. Och de sjunger Mose, Guds tjänares, sång och Lammets sång och säger: Stora och underbara är dina gärningar, Herre Gud Allsmäktig; rättfärdiga och sanna är dina vägar, du de heligas konung. Vem skulle inte frukta dig, o Herre, och prisas ditt namn? Ty endast du är helig; ty alla folk skall komma och tillbe inför dig, ty dina domar har blivit uppenbara.

Och därefter såg jag, och se: templet, vittnesbördets tabernakel i himlen, öppnades. Och de sju änglarna kom ut ur templet med de sju plågorna, klädda i rent och vitt linne och omgjordade kring bröstet med gyllene bälten. Och ett av de fyra väsendena gav åt de sju änglarna sju gyllene skålar, fulla av Guds vrede, han som lever i evigheters evigheter. Och templet fylldes med rök från Guds härlighet och från hans makt, och ingen kunde träda in i templet, förrän de sju plågorna från de sju änglarna hade fullbordats. Uppenbarelseboken 15:1–8.

Anledningen till att ”ingen kunde gå in i templet, förrän de sju plågorna från de sju änglarna hade fullbordats” är att möjligheten att vinna frälsning upphör när templet fylls med rök i kapitel femton. Den provotid som mänskligheten hade fått för att omvända sig och finna frälsning är då över. När den tidpunkten nås utgjuts ”Herrens stora och fruktansvärda dag”, som Johannes kallar ”de sju sista plågorna”, före Kristi återkomst. Malaki kallade den dagen ”fruktansvärd”, och Jesaja identifierar den som Guds ”främmande gärning”.

Ty Herren skall resa sig såsom på berget Perasim, han skall vredgas såsom i Gibeons dal, för att utföra sitt verk, sitt främmande verk, och fullborda sin gärning, sin underliga gärning. Var därför nu inte bespottare, så att era bojor inte dras åt hårdare; ty jag har hört från Herren,

härskarornas Gud, om en förödelse, ja, en fast beslutad över hela jorden. Jesaja 28:21, 22.

Även om Guds ”främmande verk” omfattar ”hela jorden”, klargör Inspirationen att utgjutandet av plågorna är förbundet med en nations uppror.

”Främmande nationer kommer att följa Förenta staternas exempel. Fastän hon går i spetsen, skall dock samma kris komma över vårt folk i alla delar av världen.” Testimonies, volym 6, 395.

”När Amerika, den religiösa frihetens land, förenar sig med påvedömet genom att tvinga samvetet och förmå människor att ära den falska sabbaten, kommer folket i varje land på hela jordklotet att ledas att följa hennes exempel.” Testimonies, volym 6, s. 18.

Varje nation kommer att fylla sin prøvotids bägare, men de ”Guds domar” som syster White identifierar som ”nationell undergång”, ”tiden för Guds förödande domar”, såsom hon också benämner den historia som börjar vid söndagslagen i Förenta staterna, är inte de sju sista plågorna.

”En tid kommer då Guds lag, i en särskild mening, skall göras om intet i vårt land. Vårt lands makthavare kommer genom lagstiftande åtgärder att genomdriva söndagslagen, och därigenom kommer Guds folk att försättas i stor fara. När vår nation i sina lagstiftande församlingar stiftar lagar för att binda människors samveten med avseende på deras religiösa rättigheter, genomdriver söndagsfirande och utövar förtryckande makt mot dem som håller sjundedagssabbaten, då kommer Guds lag, i allt väsentligt, att göras om intet i vårt land; och nationellt avfall kommer att följas av nationell undergång.” Review and Herald, 18 december 1888.

Guds domar, som syster White betecknar som ”nationell undergång”, börjar vid den nationella söndagslagen och markerar början på Guds ”främmande verk”, även om Guds främmande verk mer specifikt är de sju sista plågorna. En mer fullständig bild av Guds främmande verk framträder när befrielsen från Egypten fogas till raden av Guds verkställande domar. De egyptiska plågorna, fastän de var tio till antalet, var uppdelade. De tre första skildes från de sju sista. Således utpekar befrielsen från Egypten en tidsperiod, framställd genom de tre första plågorna, som börjar med Förenta staternas nationella undergång och fortsätter till dess att Mikael träder upp och människans nådatid avslutas.

”Guds domar skall drabba dem som söker förtrycka och förgöra Hans folk. Hans långvariga tålmod med de ogudaktiga gör människorna djärva i överträdelsen, men deras straff är likväl visst och förskräckligt därför att det länge dröjer. ”Herren skall resa sig som på Perasims berg, han skall förbittras som i Gibeons dal, för att utföra sitt verk, sitt främmande verk, och fullborda sin gärning, sin främmande gärning.” Jesaja 28:21. För vår barmhärtige Gud är straffets verk en främmande gärning. ”Så sant jag lever, säger Herren Gud, jag har ingen lust till den ogudaktiges död.” Hesekiel 33:11. Herren är ”barmhärtig och nådig, sen till vrede och rik på godhet och sanning, ... som förlåter missgärning och överträdelse och synd.” Men Han skall ”ingalunda låta den skyldige bli ostraffad”. ”Herren är sen till vrede och stor i kraft, och skall ingalunda frikänna den ogudaktige.” 2 Moseboken 34:6, 7; Nahum 1:3. Genom förskräckliga gärningar i rättfärdighet skall Han hävda auktoriteten hos sin förtrampade lag.

Hur strängt det vedergällande straff är som väntar överträdaren kan bedömas av Herrens motvilja att låta rättvisan ha sin gång. Det folk som Han länge har fördrag med, och som Han inte skall slå förrän det har fyllt sin missgärnings mått i Guds räkenskap, skall slutligen dricka vredens kalk oblandad med barmhärtighet.”

”När Kristus upphör med sin medling i helgedomen, skall den oblandade vrede som hotats över dem som tillber vilddjuret och dess bild och tar emot dess märke (Uppenbarelseboken 14:9, 10) utgjutas. Plågorna över Egypten, när Gud stod i begrepp att befria Israel, var till sin karaktär likartade med de ännu mer fruktansvärda och omfattande domar som skall drabba världen strax före Guds folks slutliga befrielse. Uppenbararen säger, när han beskriver dessa förfärliga hemsökelse: ’Då slog ett ont och svårt varigt sår ut på de människor som bar vilddjurets märke och tillbad dess bild.’ Havet ’blev till blod såsom av en död man, och allt levande i havet dog’. Och ’floderna och vattenkällorna ... blev till blod’. Hur fruktansvärda dessa hemsökelse än är, står Guds rättvisa fullständigt rättfärdigad. Guds ängel förklarar: ’Rättfärdig är du, Herre, ... eftersom du har dömt så. Ty de har utgjutit heligas och profeters blod, och därför har du också gett dem blod att dricka; de är det värda.’ Uppenbarelseboken 16:2–6. Genom att döma Guds folk till döden har de lika verkligt ådragit sig skulden för deras blod, som om det hade utgjutits av deras egna händer. På samma sätt förklarade Kristus judarna i sin tid skyldiga till allt de heliga mäns blod som hade utgjutits sedan Abels dagar; ty de hade samma ande och sökte utföra samma verk som dessa profetmördare.”

”I den plåga som följer ges makt åt solen ”att bränna människorna med eld. Och människorna brändes av stark hetta.” Verserna 8, 9. Profeterna beskriver sålunda jordens tillstånd i denna fruktansvärda tid: ”Landet sörjer ... ty skörden på marken är förstörd.... Alla markens träd har vissnat; ty glädjen har vissnat bort från människornas barn.” ”Säden har ruttnat under sina jordkokor, förrådshusen ligger öde.... Hur boskapen råmar! Kreaturshjordarna irrar förvirrade, ty de har inget bete.... Vattenbäckarna har torkat ut, och elden har förtärt ödemarkens betesmarker.” ”Sångerna i templet skall bli till jämmer på den dagen, säger Herren Gud; det skall ligga många döda kroppar på varje plats; man skall kasta bort dem under tystnad.” Joel 1:10–12, 17–20; Amos 8:3.

”Dessa plågor är inte universella, ty då skulle jordens invånare bli fullständigt utrotade. Ändå kommer de att vara de mest fruktansvärda hemsökelse som dödliga människor någonsin har känt. Alla domar över människorna före nådatidens slut har varit uppblandade med barmhärtighet. Kristi vädjande blod har skyddat syndaren från att få hela måttet av sin skuld; men i den slutliga domen utgjuts vreden oblandad med barmhärtighet.

”På den dagen skall skaror längta efter skydd under Guds barmhärtighet, som de så länge har föraktat. ’Se, dagar skall komma, säger Herren Gud, då jag skall sända hunger i landet, inte hunger efter bröd, inte heller törst efter vatten, utan efter att höra Herrens ord. Och de skall vandra från hav till hav, och från norr ända till öster; de skall springa hit och dit för att söka Herrens ord, men skall inte finna det.’ Amos 8:11, 12.” The Great Controversy, 627–629.

I det föregående stycket stod det: ”Den nation mot vilken Han länge har tålmod och som Han inte kommer att slå förrän den i Guds räkenskap har fyllt sitt syndamått, skall till sist dricka vredens bägare oblandad med barmhärtighet.” Hon skrev också i samma stycke: ”Plågorna över Egypten,

när Gud stod i begrepp att befria Israel, var till sin karaktär likartade de mera fruktansvärda och omfattande domar som skall drabba världen strax före den slutliga befrielsen av Guds folk.” Den nation (Förenta staterna) som fyller ”syndamåttet” kommer att drabbas av plågor som liknar de tio plågorna i Egypten.

Egyptens plågor var indelade i två perioder. De tre första plågorna drabbade alla, men de sju sista plågorna drabbade endast egyptierna.

Och på den dagen skall jag avskilja landet Goshen, där mitt folk bor, så att inga flugsvärmar skall finnas där, för att du må veta att jag är Herren mitt på jorden. 2 Moseboken 8:22.

De tre första plågorna i Egypten drabbade överallt, men Goshen, där hebreerna bodde, fick inte del av Egyptens sju sista plågor. Förenta staterna är den nation som fyller sitt mått av missgärning vid söndagslagen. Vid den tidpunkten följs nationellt avfall av nationell undergång, men de domar som åstadkommer nationell undergång är blandade med barmhärtighet tills Mikael träder fram och nådatiden avslutas för hela mänskligheten. Vid söndagslagen i Förenta staterna kommer flertalet av dem som nu bekänner sig vara sabbatshållare att böja sig för överheten och ta emot vilddjurets märke. Vid den tiden blir söndagslagsfrågan ett andligt prov för dem som har stått utanför adventismen. Tiden från söndagslagen i Förenta staterna till dess att Mikael träder fram är den stora insamlingen av arbetare i elfte timmen, men dörren har redan stängts för dem som hålls ansvariga för ljust om sjundagssabbaten före söndagslagen.

”Alltmer, medan dagarna går, blir det uppenbart att Guds domar är i världen. Genom eld och översvämning och jordbävning varnar Han denna jords invånare för sitt nära förestående nalkande. Tiden närmar sig då den stora krisen i världens historia skall ha kommit, då varje rörelse i Guds styrelse skall betraktas med intensivt intresse och utesäglig bävan. I snabb följd skall Guds domar avlösa varandra — eld och översvämning och jordbävning, tillsammans med krig och blodsutgjutelse.

”O, att folket måtte känna tiden för sin besökelse! Det finns många som ännu inte har hört den prövande sanningen för denna tid. Det finns många med vilka Guds Ande verkar. Tiden för Guds förödande domar är en nådens tid för dem som inte har haft någon möjlighet att lära känna vad sanningen är. Ömt skall Herren se till dem. Hans barmhärtiga hjärta rörs; hans hand är ännu utsträckt för att frälsa, medan dörren är stängd för dem som inte ville gå in.

”Guds barmhärtighet visar sig i hans långmodighet. Han håller sina domar tillbaka och väntar på att varningsbudskapet ska förkunnas för alla. O, om vårt folk kände det ansvar som vilar på dem att ge världen det sista barmhärtighetsbudskapet, vilket underbart verk skulle då inte utföras!” Testimonies, band 9, s. 97.

I det föregående avsnittet angav hon att ”tiden för Guds förödande domar är en tid av barmhärtighet för dem som inte har haft någon möjlighet att lära känna vad som är sanning.” I nästa avsnitt hänvisar hon till denna tidsperiod som ”nödens tid.”

”Jag såg att den heliga sabbaten är, och kommer att vara, den skiljemur mellan Guds sanna Israel och de otroende; och att sabbaten är den stora frågan för att förena hjärtana hos Guds

kära väntande heliga. Och om någon trodde, och höll sabbaten, och tog emot den välsignelse som följer med den, och sedan gav upp den och bröt det heliga budet, skulle de stänga den heliga stadens portar för sig själva, lika visst som att det finns en Gud som regerar i himlen där ovan. Jag såg att Gud hade barn som inte ser och håller sabbaten. De hade inte förkastat ljuset om den. Och vid början av nödens tid blev vi uppfyllda av den Helige Ande, när vi gick ut och förkunnade sabbaten mera fullt. Detta gjorde kyrkan och de namnkristna adventisterna förbittrade, eftersom de inte kunde vederlägga sabbatens sanning. Och vid denna tid såg alla Guds utvalda klart att vi hade sanningen, och de kom ut och uthärdade förföljelsen tillsammans med oss.” A Word to the Little Flock, 18, 19.

Fastän den ändrats något återfinns samma avsnitt som just citerats i boken Tidiga skrifter. I den boken fogar hon kommentarer till sitt uttalande om ”nödens tid”. A Word to the Little Flock var den första publikationen från de trogna milleriter som hade blivit besvikna efter den stora besvikelsen den 22 oktober 1844, och årtionden senare, när redaktörer använde delar av den broschyren för att ta med i boken Tidiga skrifter, klargjorde de att den ”nödens tid” som åsyftades inte var de sju sista plågorna, ty när de sju sista plågorna utgjuts är ingen nåd blandad med domarna.

”1. På sidan 33 ges följande: ’Jag såg att den heliga sabbaten är, och kommer att vara, den skiljemur mellan Guds sanna Israel och de otroende; och att sabbaten är den stora fråga som skall förena hjärtana hos Guds kära, väntande heliga. Jag såg att Gud hade barn som inte ser och håller sabbaten. De har inte förkastat ljuset om den. Och vid början av nödens tid blev vi uppfyllda av den Helige Ande, när vi gick ut och förkunnade sabbaten mer fullständigt.’”

”Denna syn gavs år 1847, då det endast fanns mycket få av adventbröderna som höll sabbaten, och av dessa var det bara några få som antog att dess iakttagande var av tillräcklig betydelse för att dra en skiljelinje mellan Guds folk och de otroende. Nu börjar uppfyllelsen av den synen att bli synlig. ’Begynnelsen av den nödens tid’ som här nämns syftar inte på den tid då plågorna skall börja utgjas, utan på en kort period strax innan de utgjas, medan Kristus är i helgedomen. Vid den tiden, medan frälsningens verk avslutas, skall nöd komma över jorden, och folken skall vredgas, men hållas tillbaka så att de inte hindrar den tredje ängelns verk. Vid den tiden skall ’det sena regnet’, eller vederkvickelse från Herrens ansikte, komma för att ge kraft åt den tredje ängelns höga rop och bereda de heliga att bestå under den tid då de sju sista plågorna skall utgjas.” Early Writings, 85.

Vid söndagslagen i Förenta staterna kommer den nationella avfälligheten att följas av nationell undergång. Vid den söndagslagen kommer adventismen i Förenta staterna att delas i två klasser; den ena kommer att ta emot vilddjurets märke, den andra Guds sigill. Förenta staternas nationella undergång framställs genom Egyptens tre första plågor. Dessa domar fortsätter intill nådatidens slut för människorna; därefter utgjas de sju sista plågorna, som är oblandade med barmhärtighet.

Min poäng gäller mindre Egyptens profetiska historia och mer det faktum att Ellen White identifierar Egypten som symbolen för den nation som tvingar hela världen att ta emot vilddjurets märke, ty därigenom använder hon begynnelsen för att belysa slutet, vilket är Jesu profetiska signatur som Alfa och Omega. I berättelsen om uttåget, när Herren ingår förbund med det forntida

Israel, uppenbarar Han sig med ett nytt namn.

Då sade Herren till Mose: Nu skall du få se vad jag skall göra med farao; ty genom en stark hand skall han låta dem gå, och genom en stark hand skall han driva dem ut ur sitt land.

Och Gud talade till Mose och sade till honom: Jag är Herren. Och jag uppenbarade mig för Abraham, för Isak och för Jakob såsom Gud den Allsmäktige, men under mitt namn JEHOVA var jag inte känd för dem.

Och jag har också upprättat mitt förbund med dem, att ge dem Kanaans land, det land där de vistades som främlingar. Och jag har också hört Israels barns suckan, dem som egyptierna håller i trældom; och jag har kommit ihåg mitt förbund. Säg därför till Israels barn: Jag är Herren, och jag skall föra er ut från egyptiernas bördor, och jag skall befria er ur deras trældom, och jag skall återlösa er med uträckt arm och med stora domar. Och jag skall ta er till mitt folk, och jag skall vara er Gud; och ni skall inse att jag är Herren, er Gud, som för er ut från egyptiernas bördor. Och jag skall föra er in i det land om vilket jag med ed har lovat att ge det åt Abraham, åt Isak och åt Jakob; och jag skall ge det åt er till arvedel: Jag är Herren.

Och Mose talade så till Israels barn; men de lyssnade inte till Mose på grund av modlöshet och hård trældom. 2 Mosebok 6:1–9.

Herren identifierar här Mose som representanten för sitt förbund, liksom Jakob, Isak och Abraham var. Fram till Mose historia var namnet JEHOVA okänt för Abraham och hans efterkommande, och i skildringen av förnyelsen av Abrahams förbund, då hebreerna skulle befrias från den egyptiska trældomen, inför Herren en ny uppenbarelse av sin karaktär, ty ett namn representerar profetiskt karaktär. När Abram ingick förbund med Herren, ändrade Herren hans namn till Abraham. Vid början av profetian om den egyptiska trældomen fick förbundets mänskliga representant sitt namn förändrat, och vid slutet av den profetian införde Gud ett nytt namn för sig själv.

Abram ingick förbund i kapitel femton, och där framlades profetian om den egyptiska trældomen under fyrahundra år. I kapitel sjutton gavs Abram omskärelsens rite, och hans och Saras namn ändrades.

Fyrahundra år senare blev Mose upprest för att uppfylla Abrahams fyrahundraårsprofetia. Abraham, Isak, Jakob och Mose representerar alla de etthundrafyrtiofyra tusen som ingår förbund med Herren i de sista dagarna.

”Under de sista dagarna av denna jords historia skall Guds förbund med sitt budhållande folk förnyas.” Review and Herald, 26 februari 1914.

Åtskillnaden mellan de sabbatsfirare som tar emot vilddjurets märke och de sabbatsfirare som får Guds sigill sker vid söndagslagen. Åtskillnaden framställs i liknelsen om de tio jungfrurna.

”Liknelsen om de tio jungfrurna i Matteus 25 åskådliggör också adventfolkets erfarenhet.” Den stora striden, 393.

”Jag hänvisas ofta till liknelsen om de tio jungfrurna, av vilka fem var kloka och fem oförståndiga. Denna liknelse har uppfyllts och kommer att uppfyllas in i minsta bokstav, ty den har en särskild tillämpning på denna tid och har, liksom den tredje ängelns budskap, uppfyllts och kommer att fortsätta vara närvarande sanning intill tidens slut.” Review and Herald, 19 augusti 1890.

Liknelsen uppfylldes den 22 oktober 1844, då de kloka och de fåvitska jungfrurna i milleriternas historia skildes åt. Adventismens begynnelse representerar Adventismens slut, och åtskillnaden vid slutet är en uppfyllelse av liknelsen om de tio jungfrurna, och åtskillnaden vid slutet frambringas av söndagslagen.

”Vidare lär dessa liknelser att det inte skall finnas någon nådatid efter domen. När evangeliets verk är fullbordat, följer omedelbart åtskillnaden mellan de goda och de onda, och varje grupps öde är för evigt fastställt.” Såningsmannen och andra liknelser, s. 123.

Liknelsen om de tio jungfrurna visar att det är adventismens kloka jungfrur som tar emot Guds sigill och adventismens oförståndiga jungfrur som vid söndagslagen i Förenta staterna tar emot vilddjurets märke. De oförståndiga jungfrurna framställs också som laodiceer.

”Det tillstånd i församlingen som representeras av de oförståndiga jungfrurna omtalas också som det laodiceiska tillståndet.” Review and Herald, 19 augusti 1890.

I de sista dagarna, när Gud förnyar sitt förbund med sitt budhållande folk, skall Gud uppenbara ett nytt namn på sig själv, såsom han gjorde när han förnyade förbundet på Moses tid. De fåvitska jungfrurnas tillstånd är att de inte har någon olja, och laodiceernas tillstånd är att de är alltför blinda för att se att de inte har någon olja. Det är uppenbart att om de fåvitska jungfrurna är laodiceer, då är de de visa jungfrurna filadelfier.

Och skriv till ängeln för församlingen i Filadelfia: Så säger han som är helig, han som är sann, han som har Davids nyckel, han som öppnar så att ingen kan stänga, och stänger så att ingen kan öppna: Jag känner dina gärningar. Se, jag har satt framför dig en öppen dörr, och ingen kan stänga den; ty du har ringa kraft och har hållit fast vid mitt ord och har inte förnekat mitt namn.

Se, jag skall låta några av Satans synagoga, av dem som säger sig vara judar men inte är det, utan far med lögn, komma och falla ned inför dina fötter, och de skall inse att jag har älskat dig. Eftersom du har bevarat mitt tålamods ord, skall också jag bevara dig från frestelsens stund, som skall komma över hela världen för att pröva dem som bor på jorden.

Se, jag kommer snart. Håll fast vid det du har, så att ingen tar din krona. Den som segrar skall jag göra till en pelare i min Guds tempel, och han skall aldrig någonsin gå ut därifrån. Och jag skall skriva på honom min Guds namn och namnet på min Guds stad, det nya Jerusalem, som kommer ner från himlen, från min Gud, och mitt nya namn skall jag skriva på honom. Den som har öra, han höre vad Anden säger till församlingarna. Uppenbarelséboken 3:7–13.

Filadelfierna representerar de etthundrafyrtiofyra tusen, och de ges löftet att Gud skall skriva sitt nya namn på dem. När Herren ingår förbund med de etthundrafyrtiofyra tusen, kommer han att uppenbara ett nytt namn på sig själv. Abraham fick av Herren veta att han var Gud den

Allsmäktige.

Och när Abram var nittionio år gammal, uppenbarade sig Herren för Abram och sade till honom: Jag är Gud den Allsmäktige; vandra inför mig och var fullkomlig. Och jag skall upprätta mitt förbund mellan mig och dig och föröka dig högeligen. Då föll Abram ner på sitt ansikte; och Gud talade med honom och sade: Vad mig angår, se, mitt förbund är med dig, och du skall bli en fader till många folk. Du skall inte mer heta Abram, utan ditt namn skall vara Abraham; ty till en fader för många folk har jag gjort dig. 1 Moseboken 17:1–5.

När Herren först ingick förbund med ett utvalt folk på Abrahams tid, uppenbarade Han sig som den Allsmäktige Guden. När Han fördjupade sitt förbundsförhållande på Moses tid, uppenbarade Han sig för första gången som JEHOVAH. När Jesus kom för att bekräfta förbundet med de många under en vecka, förde Han fram ett nytt namn på Gud, som endast hade uttalats en enda gång i Gamla testamentet, och det av en babylonier.

Då blev kung Nebukadnessar bestört, och han reste sig hastigt upp och tog till orda och sade till sina rådgivare: ”Var det inte tre män som vi band och kastade in mitt i elden?” De svarade och sade till kungen: ”Ja, o konung.” Han svarade och sade: ”Se, jag ser fyra män gå lösa mitt i elden, och de har inte tagit någon skada; och den fjärdes gestalt är lik Guds Son.” Daniel 3:24, 25.

Det är mycket lätt att fastställa att Daniels tredje kapitel identifierar söndagslagen i Förenta staterna. I Daniel 3 representerar Shadrak, Meshak och Abed-Nego de etthundrafyrtiofyra tusen. De etthundrafyrtiofyra tusen är de som förnyar förbundet för sista gången. I Daniel 3 ser vi en profetisk framställning av söndagslagens och det sena regnets historia. Kristus var och kommer att vara i förföljelsens eld tillsammans med sina tre trogna, vilka inte bara representerar de etthundrafyrtiofyra tusen, utan också de tre änglarnas budskap. I elden, som är en förebild på söndagslagskrisen, identifieras Han med ett av sina namn, och det är ett namn som inte skulle introduceras i historien förrän Kristus kom som Guds Son. I framställningen i tredje kapitlet ser vi dem som förnyar förbundet vid världens ände samverka med Kristus under den sista krisen, och Han har ett namn som ingen människa kände till.

Innan jag avviker alltför långt från vår betraktelse av den egyptiska befrielsen som representerar söndagslagen i Förenta staterna, bör vi påminna oss om att det före den första av de tio plågorna började i Egypten rädde en verklig sabbatsrörelse.

Och farao sade: Se, landets folk är nu många, och ni låter dem vila från deras bördor. Och farao befälde samma dag folkets tillsyningsmän och deras förmän och sade: Ni skall inte längre ge folket halm till att göra tegel, såsom förut; låt dem själva gå och samla halm. Men det antal tegel som de förut gjorde skall ni ålägga dem; ni skall inte minska det det minsta, ty de är lata; därför ropar de och säger: Låt oss gå och offra åt vår Gud. Låt tyngre arbete läggas på männen, så att de må arbeta därmed och inte fästa avseende vid tomma ord. Och folkets tillsyningsmän och deras förmän gick ut och talade till folket och sade: Så säger farao: Jag kommer inte att ge er någon halm. Gå själva och hämta halm där ni kan finna den; dock skall ingenting av ert arbete minskas. Då skingrades folket över hela Egyptens land för att samla stubbrester i stället för halm. Och tillsyningsmännen drev på dem och sade: Fullgör era arbeten, era dagsverken,

såsom när det fanns halm. Och Israels barns förmän, som faraos tillsyningsmän hade satt över dem, blev slagna, och man frågade dem: Varför har ni inte fullgjort er bestämda mängd tegel vare sig i går eller i dag, såsom förut? Då kom Israels barns förmän och ropade till farao och sade: Varför handlar du så mot dina tjänare? Ingen halm ges åt dina tjänare, och ändå säger man till oss: Gör tegel. Och se, dina tjänare blir slagna; men skulden ligger hos ditt eget folk. Men han sade: Ni är lata, lata är ni; därför säger ni: Låt oss gå och offra åt Herren. Gå nu därför och arbeta; ty någon halm skall inte ges er, men det bestämda antalet tegel skall ni ändå leverera. Och Israels barns förmän insåg att de var i en svår belägenhet, sedan det hade blivit sagt: Ni skall inte minska det minsta av ert dagliga antal tegel. 2 Moseboken 5:5–19.

Före söndagslagen kommer det att ske en tilltagande agitation mot dem som håller sjundagssabbaten, alldeles som det var inför de egyptiska plågorna. Mose var den som både egyptierna och hebréerna identifierade som den som orsakade all denna oro, på samma sätt som Ahab anklagade Elia.

Och det skedde, när Ahab fick se Elia, att Ahab sade till honom: Är det du som drar olycka över Israel? Han svarade: Det är inte jag som har dragit olycka över Israel, utan du och din faders hus, genom att ni har övergett Herrens bud och du har följt Baalerna. 1 Kung. 18:17, 18.

Berättelsen om Mose åskådliggör söndagslagens historia, och berättelsen om Elia åskådliggör söndagslagens historia. Tillsammans eller var för sig är Mose och Elia symboler. Vid Kristi förklaring representerade de tillsammans de etthundrafyrtiofyra tusen som inte dör och dem som dör i Herren. Mose uppstod, Elia dog aldrig. De är också de två profeter som plågar människorna i Uppenbarelseboken elva. Mycken sanning framställs genom Mose och Elia som symboler, och vi hoppas kunna behandla detta senare.

Se, jag skall sända er profeten Elia, innan Herrens stora och fruktansvärda dag kommer. Och han skall vända fädernas hjärtan till barnen och barnens hjärtan till deras fäder, så att jag inte kommer och slår landet med förbannelse. Malaki 4:5, 6.

Strax innan människans nådatid avslutas skall ”profeten Elia” träda fram med ett särskilt budskap som vänder ”fädernas hjärta till barnen och barnens hjärta till deras fäder”. Profeterna vittnar alla om världens slut, och de är alla överens med varandra.

Och profeternas andar är underordnade profeterna. Ty Gud är inte oordningens Gud, utan fridens, såsom i alla de heligas församlingar. 1 Korinthierbrevet 14:32, 33.

Elias budskap kommer strax före Herrens stora och fruktansvärda dag; därför är det just detsamma särskilda budskap i Uppenbarelseboken som framställs såsom ”Jesu Kristi uppenbarelse”. När ”tiden är nära” visar Elias särskilda budskap Guds ”tjänare de ting som snart måste ske”.

Jesu Kristi uppenbarelse, som Gud gav honom för att visa sina tjänare vad som snart måste ske; och han sände den och gav den till kända genom sin ängel åt sin tjänare Johannes, som har vittnat om Guds ord och om Jesu Kristi vittnesbörd, om allt vad han såg. Salig är den som läser och de som hör denna profetias ord och bevarar det som är skrivet i den; ty tiden är nära. Uppenbarelseboken 1:1–3.

Lägg märke till att när Malaki använder Elia som en symbol, inbegriper han en direkt hänvisning till lydnad för buden.

Tänk på min tjänare Moses lag, den som jag befallde honom på Horeb för hela Israel, med stadgar och domar. Se, jag skall sända er profeten Elia, innan Herrens stora och fruktansvärda dag kommer. Och han skall vända fädernas hjärtan till barnen och barnens hjärtan till deras fäder, så att jag inte kommer och slår landet med förbannelse. Malaki 4:4–6.

Dessa tre verser är de sista i Gamla testamentet och innehåller Gamla testamentets sista löfte samt en betoning på att hålla de tio budorden. Det finns sju ”saligprisningar” i Uppenbarelseboken, och den sista är en välsignelse över dem som håller de tio budorden.

Jag är Alfa och Omega, begynnelsen och änden, den förste och den siste. Saliga är de som håller hans bud, för att de må ha rätt till livets träd och få gå in genom portarna i staden. Uppenbarelseboken 22:13, 14.

Det sista löftet i Gamla testamentet uppmanar oss att ”komma ihåg” de tio budorden, men därigenom framhäver det det enda bud som innehåller befallningen att ”komma ihåg”.

Tänk på sabbatsdagen, så att du helgar den. Sex dagar skall du arbeta och uträtta alla dina sysslor. Men den sjunde dagen är Herren din Guds sabbat. Då skall du inte utföra något arbete, varken du eller din son eller din dotter, din tjänare eller din tjänarinna, eller din boskap, eller främlingen som bor inom dina portar. Ty på sex dagar gjorde Herren himlen och jorden, havet och allt som är i dem, och vilade på sjunde dagen. Därför välsignade Herren sabbatsdagen och helgade den. 2 Moseboken 20:8–11.

Det sista löftet i både Gamla och Nya testamentet framhäver Guds bud med särskild betoning på sabbaten på den sjunde dagen. Malaki säger att man skall ”komma ihåg”, och Johannes låter oss veta att du är salig om du gör det. Sabbaten på den sjunde dagen högtidlighåller Guds skapelse och hans skaparkraft. Sabbaten blir också tvistefrågan i de sista dagarna av jordens historia. När Johannes nedtecknar ”saligheten” över dem som håller hans bud, återger han helt enkelt vad Jesus, Alfa och Omega, begynnelsen och änden, den förste och den siste, förkunnade. Därför har det sista löftet i Nya testamentet att göra med sabbaten på den sjunde dagen och även med den gudomliga egenskap som identifierar slutet genom början.

Den första sanning som nämns i Första Moseboken, som betyder begynnelse, identifierar Skaparen, skapelsen och lägger särskild betoning på sabbaten. Tillsammans, bud på bud, betonar början av Gamla testamentet och slutet av både Gamla och Nya testamentet Gud som Skaparen, de tio budorden, sabbatsbudet och att Jesus är begynnelsen och änden.

Profeten Elia används av Malaki som en symbol i det sista löftet i Gamla testamentet, och han var den profet som konfronterade Isebel och Ahab. Uppenbarelseboken använder Isebel som en symbol för påvedömet och tio kungar som en symbol för Förenta nationerna. Elias konfrontation med Ahab och Isebel representerar de etthundafyrtyofyra tusendes konfrontation med Förenta nationerna, bemyndigade av Förenta staterna och styrda av påvedömet. Som kung över Israels tio nordliga stammar representerade Ahab den härskande makten över tio stammar och blev därmed

en förebild för hur Förenta staterna (Ahab) bemyndigar Förenta nationerna (tio stammar eller tio kungar i Uppenbarelseboken sjutton) att utföra förföljelsen av sabbatshållare för påvedömet (Isebel) räkning. När Malaki använder Elia för att representera ett budskap som kommer före Herrens stora och fruktansvärda dag, representerar Elia dem som förföljs av det moderna Rom (draken, vilddjuret och den falske profeten), liksom han förföljdes av Isebel i tre och ett halvt år. Att framhäva sabbaten genom att använda ordet ”kom ihåg” i Malaki 4:4 tillför söndagslagskrisen till det profetiska scenario som Malaki skildrar.

Mycket mer behöver tilläggas till övervägandet av de sanningar som förmedlas genom att jämföra början av Gamla testamentet med slutet av Gamla testamentet och därefter jämföra Bibelns början med Bibelns slut. I Första Moseboken har vi Skaparen, skapelsen och sabbaten som åminner skapelsen. I Malaki har vi sabbatsbudet utpekad som den avgörande tvistefrågan som leder till den mänskliga nådatidens avslutning och de sju sista plågorna, eller, som Malaki kallar det, ”Herrens stora och fruktansvärda dag”. Elia representerar Guds folk som framför den tredje ängelns budskap till en döende värld.

”I dag, i Elias och Johannes Döparens ande och kraft, riktar budbärare, förordnade av Gud, en domsbunden världs uppmärksamhet på de högtidliga händelser som snart skall äga rum i samband med nådatidens sista timmar och Kristus Jesu uppenbarelse som konungarnas Konung och herrarnas Herre.” Prophets and Kings, 715, 716.

Bibelns början, som också är Gamla testamentets början, identifierar samma berättelse som slutet av båda testamentena, men varje början och slut har sin egen sanning att betona och bidra med till budskapet. I Första Moseboken ligger fokus på Guds verksamhet, i Malaki ligger fokus på det budskap som varnar för den annalkande krisen. Slutet av Uppenbarelseboken identifierar Alfa och Omega. I Nya testamentets första bok läser vi följande.

Släkttavlan för Jesus Kristus, Davids son, Abrahams son.

Abraham födde Isak; och Isak födde Jakob; och Jakob födde Judas och hans bröder; och Judas födde Fares och Zara med Tamar; och Fares födde Esrom; och Esrom födde Aram; och Aram födde Aminadab; och Aminadab födde Naasson; och Naasson födde Salmon; och Salmon födde Booz med Rachab; och Booz födde Obed med Rut; och Obed födde Jesse; och Jesse födde David, konungen; och David, konungen, födde Salomo med henne som hade varit Urias hustru; och Salomo födde Roboam; och Roboam födde Abia; och Abia födde Asa; och Asa födde Josafat; och Josafat födde Joram; och Joram födde Ozias; och Ozias födde Joatam; och Joatam födde Ahas; och Ahas födde Hiskia; och Hiskia födde Manasse; och Manasse födde Amon; och Amon födde Josia; och Josia födde Jechonias och hans bröder vid tiden för bortförandet till Babylon. Och efter bortförandet till Babylon födde Jechonias Salatiel; och Salatiel födde Zorobabel; och Zorobabel födde Abiud; och Abiud födde Eljakim; och Eljakim födde Asor; och Asor födde Sadok; och Sadok födde Achim; och Achim födde Eliud; och Eliud födde Eleasar; och Eleasar födde Mattan; och Mattan födde Jakob; och Jakob födde Josef, Marias man, av vilken Jesus blev född, han som kallas Kristus.

Så är alla släktleden från Abraham till David fjorton led; och från David till bortförandet till Babylon fjorton led; och från bortförandet till Babylon till Kristus fjorton led.

Med Jesu Kristi födelse förhöll det sig så: När hans moder Maria var trolovad med Josef, visade det sig, innan de hade kommit tillsammans, att hon var havande genom den Helige Ande. Josef, hennes man, var rättfärdig och ville inte dra vanära över henne, och därför beslöt han att skilja sig från henne i hemlighet. Men medan han tänkte på detta, se, då visade sig Herrens ängel för honom i en dröm och sade: Josef, Davids son, frukta inte att ta till dig Maria, din hustru; ty det som är avlat i henne är av den Helige Ande.

Och hon skall föda en son, och du skall ge honom namnet JESUS; ty han skall frälsa sitt folk från deras synder. Allt detta skedde för att det skulle uppfyllas som Herren hade talat genom profeten, som sade: Se, en jungfru skall bli havande och föda en son, och de skall ge honom namnet Emmanuel, vilket uttolkat är: Gud med oss. När Josef vaknade upp ur sömnen gjorde han såsom Herrens ängel hade befallt honom och tog sin hustru till sig. Och han kände henne inte, förrän hon hade fött sin förstfödde son; och han gav honom namnet JESUS. Matteus 1:1–25.

Inledningen av Nya testamentet stämmer överens med inledningen och avslutningen av Gamla testamentet och med avslutningen av Nya testamentet, ty den betonar Guds skapande makt; den kraft som Kristus använde för att skapa allting på sex dagar är samma kraft som han använder för att ”frälsa sitt folk från deras synder.” Ordet Emmanuel, såsom stället citerar ur Jesajas skrifter, betyder ”Gud med oss.” Han bor i sitt folk genom att förena sin gudom med vår mänsklighet, och detta var just den förening han åstadkom när han tog gestalt i Maria.

”Ingenting mindre än fullkomlig lydnad kan motsvara normen för Guds krav. Han har inte lämnat sina krav obestämda. Han har inte påbjudit något som inte är nödvändigt för att föra människan i samklang med honom. Vi skall hänvisa syndare till hans karaktärsideal och leda dem till Kristus, genom vilkens nåd allena detta ideal kan uppnås.

”Frälsaren tog på sig mänsklighetens skröpligheter och levde ett syndfritt liv, för att människor inte skulle behöva frukta att de på grund av den mänskliga naturens svaghet inte skulle kunna segra. Kristus kom för att göra oss till ”delaktiga av gudomlig natur”, och hans liv förkunnar att mänskligheten, förenad med gudomlighet, inte begår synd.” Ministry of Healing, 180.

Inledningen till Nya testamentet anger var, när och varför Jesus tog på sig vår mänskliga natur. Han gjorde detta för att visa att mänsklig kraft förenad med gudomlig kraft inte syndar. Synd är lagöverträdelse, och Malaki säger att vi skall ”komma ihåg” lagen. Johannes upplyser oss om att de som håller lagen, och därför de som inte syndar, kan gå in genom himlens portar. Matteus klargör att en syndare kan övervinna synden, liksom Kristus övervann. När vi har Kristus i oss, (härlighetens hopp) har vi inom oss den skapande kraft som gjorde universum. Denna möjlighet blev given genom att Kristus valde att träda in i människosläktet och för återstoden av evigheten bli inte endast Guds Son utan också Människosonen.

Det finns ett särskilt sanningens budskap som öppnas för Guds folk ur Uppenbarelseboken strax före den mänskliga nådatidens slut. Detta särskilda budskap är också Malakis ”Eliabudskap”, som förkunnas strax före ”Herrens stora och fruktansvärda dag”.

I början av båda testamentena och vid slutet av Nya testamentet finner vi särskilda egenskaper hos Gud angivna. I Första Moseboken är han Skaparen, och vid slutet av Uppenbarelseboken är han Alfa och Omega. I början av Nya testamentet blir han Människosonen. Och vid slutet av Gamla testamentet finner vi den princip som budbäraren Elia använder för att fullborda det budskap han skulle förkunna, nämligen att vända fädernas hjärtan till barnen och barnens hjärtan till deras fäder.

Den profetiska princip som Elia tillämpar för att framföra sitt varningsbudskap är just den som Johannes befalldes att tillämpa i Uppenbarelseboken. Elia ”skall vända fädernas hjärtan till barnen och barnens hjärtan till deras fäder”, och Johannes blev tillsagd att skriva det som då var, och genom att göra så skulle han samtidigt skriva det som skulle komma. Johannes användes för att åskådliggöra hur principen om alfa och omega verkar i det profetiska Ordet, och Elia skall grunda sitt budskap på samma princip. När vi jämför Bibelns början med Bibelns slut, jämför vi det Gamla med det Nya. En far är början till sitt barn, och barnet är faderns slut. De hundra fyrtiofyra tusen är den slutliga generationen av Abrahams barn, och den historia där Gud ingick förbund med Abraham är en förebild för den historia då Gud förnyar det förbundet med de hundra fyrtiofyra tusen.

Därför kommer det av tro, för att det skall vara av nåd; så att löftet må stå fast för all säd, inte endast för den som är av lagen, utan också för den som är av Abrahams tro, han som är allas vår fader. Romarbrevet 4:16.

Elias budskap representerar principen om alfa och omega, ty fäderna är alfa och barnen är omega. Elias budskap skulle vända fädernas hjärtan till barnen. Kristus identifierade Johannes Döparen som Elia, och Ellen White identifierade William Miller som både Elia och Johannes Döparen. Budskapet från alla dessa representativa män framställdes som att det vände fädernas hjärtan till barnen och vice versa. Detta verk representerar budskapets verkan i att vända människors hjärtan till deras himmelske Fader, men det betyder mer, ty det är en symbol för verket. I Bibelns profetior har symboler mer än en betydelse och måste identifieras utifrån sammanhanget.

”Vad var det som gjorde Johannes Döparen stor? Han stängde sitt sinne för den mängd av traditioner som framlades av den judiska nationens lärare och öppnade det för den vishet som kommer ovanifrån. Redan före sin födelse vittnade den Helige Ande om Johannes: ’Han skall vara stor inför Herren, och vin och starka drycker skall han inte dricka; och han skall redan från moderlivet bli uppfylld av den Helige Ande.... Och många av Israels barn skall han omvända till Herren, deras Gud. Och han skall gå framför honom i Elias ande och kraft, för att vända fädernas hjärtan till barnen och de olydiga till de rättfärdigas vishet, för att skaffa åt Herren ett välberett folk.’ Luk. 1:15–17.” Counsels to Parents, Teachers and Students, 445.

Budskapet är utformat så att de som väljer att höra skall vända sina hjärtan till den himmelske Fadern, men den huvudsakliga profetiska princip som kommer att användas för att förmedla varningsbudskapet kommer att vara att Kristus är Alfa och Omega, den förste och den siste, begynnelsen och änden. Elias budskap är grundat på framställningen av Guds profetiska Ord utifrån perspektivet att Jesus Kristus är Guds Ord, och de regler som styr Bibeln är också egenskaper hos hans karaktär.

”Guds lag är lika helig som Gud själv. Den är en uppenbarelse av hans vilja, en avskrift av hans karaktär, uttrycket för gudomlig kärlek och vishet. Skapelsens harmoni beror på att alla varelser, allt, levande och livlöst, fullkomligt rättar sig efter Skaparens lag. Gud har stadgat lagar för styrelsen inte bara av levande varelser utan också av alla naturens verkningar. Allt står under fasta lagar, som inte kan åsidosättas. Men medan allt i naturen styrs av naturlagar, är människan ensam, av allt som bebor jorden, ansvarig inför den moraliska lagen. Åt människan, skapelsens krönande verk, har Gud gett förmåga att förstå hans krav, att fatta rättvisan och godheten i hans lag och dess heliga anspråk på henne; och av människan krävs orubblig lydnad.” Patriarker och profeter, 53.

Allting (och detta skulle inbegripa Bibeln, ty Bibeln är någonting, och om den är någonting, då är den en del av allting) står under fasta lagar. Bibeln har fasta lagar eller regler som styr dess rätta uttolkning. En av dessa regler är att Bibeln identifierar slutet på en sak med början av en sak. Jesus är Guds Ord, och Han är den förste och den siste, och detta är en ”fast lag” och ett drag i Hans karaktär.

Vi använde denna introduktion av Elia för att visa att början och slutet av både Gamla och Nya testamentet överensstämmer. Bibelns slut, som också är slutet av Uppenbarelseboken, överensstämmer likaledes med början av Uppenbarelseboken. Fem vittnen om samma sanningar, grundade på den princip som är ett uttryck för Guds karaktär, nämligen att Guds ord alltid åskådliggör slutet på en sak genom början av den saken. Denna verklighet är en del av vad det innebär att Jesus Kristus är Alfa och Omega.

”För aposteln Johannes på ön Patmos öppnades scener av djupt och gripande intresse i församlingens erfarenhet. Ämnen av brinnande intresse och väldig betydelse framställdes för honom i bilder och symboler, för att Guds folk skulle få insikt om de faror och strider som låg framför dem. Den kristna världens historia ända fram till tidens yttersta slut uppenbarades för Johannes. Med stor klarhet såg han Guds folks ställning, faror, strider och slutliga befrielse. Han återger det avslutande budskapet som skall mogna jordens skörd, antingen till kärvar för den himmelska ladan eller till knippen för den yttersta dagens eldar.

”I en syn såg Johannes de prövningar som Guds folk skulle få utstå för sanningens skull. Han såg deras orubbliga ståndaktighet i lydnaden för Guds bud, inför de förtryckande makter som sökte tvinga dem till olydnad, och han såg deras slutliga seger över vilddjuret och dess bild.

”Under symbolerna av en stor röd drake, ett leopardliknande vilddjur och ett vilddjur med lammhorn framställdes för Johannes de jordiska regeringar som i synnerhet skulle ägna sig åt att trampa på Guds lag och förfölja hans folk. Kriget fortgår intill tidens slut. Guds folk, symboliserat av en helig kvinna och hennes barn, framställdes såsom varande starkt i minoritet. I de sista dagarna fanns endast en kvarleva ännu kvar. Om dessa talar Johannes såsom dem ”som håller Guds bud och har Jesu Kristi vittnesbörd.”

”Genom hedendomen och sedan genom påvedömet utövade Satan sin makt under många århundraden i ett försök att utplåna Guds trogna vittnen från jorden. Hedningar och papister drevs av samma drakande. De skilde sig endast däri att påvedömet, genom att ge sken av att tjäna Gud, var den farligare och grymmare fienden. Genom romersk-katolicismens medverkan

tog Satan världen till fånga. Guds bekännande kyrka sveptes in i denna villfarelses led, och under mer än tusen år led Guds folk under drakens vrede. Och när påvedömet, berövat sin styrka, tvingades att upphöra med förföljelsen, såg Johannes en ny makt stiga upp för att ge eko åt drakens röst och fullfölja samma grymma och hädiska verk. Denna makt, den sista som skall föra krig mot kyrkan och Guds lag, symboliserades av ett vilddjur med lammlika horn. De vilddjur som föregick det hade stigit upp ur havet, men detta steg upp ur jorden, vilket betecknar den fredliga framväxten av den nation som symboliseras. De ”två hornen lika ett lamms” återger väl Förenta staternas regerings karaktär, sådan den kommer till uttryck i dess två grundläggande principer, republikanism och protestantism. Dessa principer är hemligheten bakom vår makt och vår välgång som nation. De som först fann en fristad vid Amerikas stränder gladdes sig över att ha nått ett land fritt från påvedörets högmodiga anspråk och den kungliga maktutövningens tyranni. De beslutade att upprätta en regering på den breda grundvalen av medborgerlig och religiös frihet.

”Men den stränga teckningen av den profetiska pennan uppenbarar en förändring i denna fridfulla scen. Djuret med lammlika horn talar med en drakes röst och ’utövar all den första vilddjurets makt inför honom’. Profetian förkunnar att han skall säga till dem som bor på jorden att de skall göra en bild åt vilddjuret, och att ’han förmår alla, både små och stora, rika och fattiga, fria och trälarna, att ta emot ett märke på sin högra hand eller på sina pannor, så att ingen kan köpa eller sälja utom den som har märket eller vilddjurets namn eller talet för dess namn.’ Så följer protestantismen i påvedörets fotspår.

”Det är vid denna tid som den tredje ängeln ses flyga mitt uppe på himlen och förkunna: ’Om någon tillber vilddjuret och dess bild och tar emot dess märke på sin panna eller på sin hand, så skall också han dricka av Guds vredes vin, som är utgjutet oblandat i hans vredes kalk.’ Här är de som håller Guds bud och Jesu tro.’ I skarp kontrast till världen står den lilla skara som inte vill vika av från sin trohet mot Gud. Det är dessa som Jesaja talar om som dem som återställer den rämna som hade gjorts i Guds lag, de som bygger upp de gamla ödeplatserna och återupprättar grundvalar från generation efter generation.

”Den högtidligaste varning och det mest fruktansvärda hot som någonsin har riktats till dödliga återfinns i den tredje ängelns budskap. Den synd som nedkallar Guds vrede, oblandad med barmhärtighet, måste vara av den mest avskyvärda karaktär. Skall världen lämnas i mörker beträffande denna synds natur?—Alldeles visst inte. Gud handlar inte så med sina skapade varelser. Hans vrede drabbar aldrig synder som begås i okunnighet. Innan hans domar kommer över jorden, måste ljuset angående denna synd framläggas för världen, så att människan må veta varför dessa domar skall utgjas och få tillfälle att undkomma dem.

”Budskapet som innehåller denna varning är det sista som skall förkunnas före Människosonens uppenbarelse. De tecken som Han själv har gett förkunnar att hans ankomst är nära för handen. I nära nog fyrtio år har den tredje ängelns budskap ljudit. I den stora stridens avgörande framträder två grupper: de som ”tillber vilddjuret och dess bild” och tar emot dess märke, och de som tar emot ”den levande Gudens sigill” och har Faderns namn skrivna på sina pannor. Detta är inte ett synligt märke. Tiden har kommit då alla som har ett intresse av sin själs frälsning allvarligt och under bön bör fråga: Vad är Guds sigill? och vad är

vilddjurets märke? Hur kan vi undvika att ta emot det?”

Guds sigill, tecknet eller märket på hans myndighet, återfinns i det fjärde budet. Detta är det enda budet i Dekalogen som hänvisar till Gud som himmelens och jordens Skapare och tydligt skiljer den sanne Guden från alla falska gudar. Genom hela Skriften anför faktumet av Guds skaparkraft som bevis för att han står över alla hedniska gudomar.

Den sabbat som påbjuds genom det fjärde budet instiftades för att högtidlighålla skapelseverket och därigenom hålla människors sinnen ständigt riktade mot den sanne och levande Guden. Hade sabbaten alltid hållits, skulle det aldrig ha funnits någon avgudadyrkare, ateist eller otrogen. Det heliga iakttagandet av Guds heliga dag skulle ha lett människors tankar till deras Skapare. Naturens ting skulle ha påmint dem om Honom, och de skulle ha vittnat om hans makt och hans kärlek. Sabbaten i det fjärde budet är den levande Gudens sigill. Den pekar på Gud såsom Skaparen och är tecknet på hans rättmätiga myndighet över de varelser som han har skapat.

”Vad är då vilddjurets märke, om det inte är den falska sabbat som världen har antagit i den sanna sabbatens ställe?”

Den profetiska förklaringen att påvedömet skulle upphöja sig över allt som kallas Gud eller som tillbeds, har på ett slående sätt gått i uppfyllelse genom förändringen av sabbaten från veckans sjunde till dess första dag. Varhelst den påvliga sabbaten ärad framför Guds sabbat, där upphöjs syndens människa över himmelens och jordens Skapare.

”De som påstår att Kristus förändrade sabbaten motsäger direkt Hans egna ord. I Sin bergspredikan förklarade Han: ’Tro inte att jag har kommit för att upphäva lagen eller profeterna; jag har inte kommit för att upphäva, utan för att fullborda. Ty sannerligen säger jag er: Förrän himmel och jord förgår, skall inte en enda bokstav, inte en enda prick av lagen förgå, förrän allt har skett. Den som därför bryter mot ett av dessa minsta bud och lär människorna så, han skall kallas den minste i himmelriket; men den som handlar efter dem och lär ut dem, han skall kallas stor i himmelriket.’

”Romersk-katoliker medger att förändringen av sabbaten gjordes av deras kyrka, och de anför just denna förändring som bevis för denna kyrkas högsta auktoritet. De förklarar att protestanter, genom att hålla veckans första dag som sabbat, erkänner hennes makt att stifta lagar i gudomliga ting. Den romerska kyrkan har inte avstått från sitt anspråk på ofelbarhet, och när världen och de protestantiska kyrkorna godtar den oäkta sabbat som hon har skapat, erkänner de i själva verket hennes anspråk. De må åberopa apostlarnas och kyrkofädernas auktoritet till försvar för denna förändring, men det bedrägliga i deras resonemang kan lätt urskiljas. Papisten är tillräckligt skarpsinnig för att se att protestanterna bedrar sig själva och villigt sluter sina ögon för sakförhållandena. Allteftersom söndagsinstitutionen vinner insteg, gläder han sig, förvissad om att den till slut kommer att föra hela den protestantiska världen under Roms baner.” Signs of the Times, 1 november 1899.